

ת"פ 21738/03/15 - מדינת ישראל, באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים נגד א' מ'

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 21738-03-15 מדינת ישראל נ' מ'

בפני: כבוד השופט הבכיר אמנון כהן
מדינת ישראל
המאשימה
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד שחר מלול
נגד
הנאשם
א' מ'
ע"י ב"כ עו"ד ג'אבר ליוא

הכרעת דין

1. נגד הנאשם, א' מ', הוגש כתב אישום מתוקן, המייחס לו שתי עבירות של חבלה חמורה בבן משפחה, לפי סעיפים 333 ו-335(א1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק) ועבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(א)(2) לחוק.

2. על פי המתואר בכתב האישום, הנאשם (שהינו נתין זר) נשוי למתלוננת, ולהם תינוק יליד חודש דצמבר 2014 (להלן - התינוק). בכתב האישום, מיוחסים לנאשם שלושה אירועים בהם הפעיל אלימות כלפי התינוק:

א. ביום 3.3.15, בסביבות השעה 16:00, בזמן שהיה התינוק במשמורתו, יצר הנאשם קשר טלפוני עם המתלוננת ואמר לה, שהתינוק צורח ולא מפסיק לבכות, וכי אם ימשיך כך, יסטור לו. בהמשך, כשלא חדל התינוק לבכות, הכה אותו הנאשם בפניו, באזור עין שמאל. כתוצאה ממעשה זה, נגרמה לקטין המטומה סביב עין שמאל, בגינה נזקק לטיפול רפואי.

ב. במועד שאינו ידוע במדויק, הרים הנאשם את התינוק וטלטל אותו בחוזקה.

ג. כשבוע עובר ליום 5.3.15, חבל הנאשם בקטין וגרם לו לשבר בירך הדיסטלית מימין ושבר בטיביה הפרוקסימלית משמאל.

בנוסף, נטען, כי במספר הזדמנויות, הכה הנאשם את המתלוננת בכך שסטר לה על פניה ובאחת מהן, הכה את המתלוננת בגבה.

3. בתשובתו לאישום, כפר הנאשם במיוחס לו. בפרט, בהתייחסו לאישום הנוגע להמטומה שנגרמה לתינוק סביב עין שמאל, הסכים הנאשם, כי אכן נגרמה לתינוק פגיעה כאמור וכי התינוק נזקק לטיפול רפואי, אך טען, כי הפגיעה לא נגרמה על ידו (בע' 8 ש' 26-30). בכלליות טען הנאשם, כי המתלוננת העלילה עליו עלילת שווא, במטרה שיגורש מהארץ.

דין

4. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדויות השונות ועיינתי בראיות שהוצגו בפניי, אני מוצא את הנאשם אשם במיוחס לו. אפרט.

5. במוקד התשתית הראייתית שהניחה המאשימה לביסוס הנטען בכתב האישום, עומדת עדותה של המתלוננת ועדותו של ש' ל' (אשר עבד יחד עם המתלוננת בתקופה הרלבנטית לכתב האישום). בנוסף, בפתח ישיבת ההוכחות (ביום 10.9.15) הגישה המאשימה תיק מוצגים (בהסכמת הנאשם), הכולל את הודעתו וחוות דעתו של ד"ר אדוארדסון (הרופא אשר בדק את התינוק בבית החולים); מסמכים רפואיים מתקופת אשפוזו של התינוק בבית החולים; תיעוד חזותי של החבלה בפניו של התינוק; והודעותיו של הנאשם במשטרה, כמו גם דוחות פעולה של המשטרה.

6. **המתלוננת העידה, כי זמן קצר לאחר חתונתה עם הנאשם, החל הנאשם להכותה: "כשבא לו להרביץ, אם האוכל לא טוב מרביץ, אם התאפרתי לא טוב הוא היה מרביץ"** (בע' 17 ש' 9-10). לדבריה, הרקע לכך היה העובדה, שהתברר למשפחתו של הנאשם, כי המתלוננת גרושה עם שלושה ילדים, עובדה שהייתה למורת רוחה של משפחתו (בע' 17 ש' 12). המתלוננת הוסיפה, כי היא נכנסה להיריון כחודש לאחר החתונה והנאשם הכה אותה גם במהלך ההיריון: **"הוא תמיד כעס על שום דבר"** (בע' 20 ש' 10). בפרט, העידה על מקרה בו סטר לה הנאשם בפניה וגרם לה לסימן כחול בעין: **"הלכתי לעבודה וש' שאל אותי מה זה. היה לי סימן של כף בפנים. הוא אמר במשטרה שזה מהארונות ולא היו ארונות בבית"** (בע' 20 ש' 13-14). לשאלה, מדוע לא התלוננה במשטרה לאורך כל התקופה, השיבה המתלוננת: **"גם על הבעל הראשון לא התלוננתי. בסוף הם יוצאים, מה שלא תעשה"** (בע' 20 ש' 19).

7. בהתייחסה לאירועי יום 3.3.15, העידה המתלוננת, כי באותו יום התלונן הנאשם שכואבת לו הרגל. לדברי המתלוננת, היא לא יכלה לצאת מהעבודה **"בזמן שהוא ביקש"**, משום שהיה יום עמוס. הנאשם **"התקשר כמה פעמים ואמר שהרגל שלו כואבת"** והמתלוננת השיבה לו, שהיא תבקש אישור לצאת מהעבודה מוקדם יותר. בשעה 16:00 התקשר הנאשם ו**"אמר שנמאס לו ואמר שאם הילד ממשיך לבכות אני ארביץ לו. שנמאס לו שאני יוצאת לעבוד והוא יושב בבית. הסברתי לו שאין מה לעשות, ואין איפה להשאיר את הילד וזה העבודה ... אחרי הטלפון האחרון פחדתי, לא חשבתי לרגע שהוא יעשה משהו לתינוק אבל פחדתי. אמרתי לבוס שאני רוצה לצאת כי אני מרגישה שיש משהו לא טוב שקורה. אמרתי לש' וא'".** כשהגיעה לבית, הבחינה בסימנים בעין

של התינוק וכי התינוק לא מגיב. כששאלה את הנאשם מה עשה לתינוק, "הוא התחיל לפחד ולא ידע מה לעשות עם עצמו, ביקש שאתן לו את הדרכון שלו ... הוא אמר שנתן לו רק סטירה בפנים. איך שאמר את זה אמרתי לו שאני רוצה ללכת לבית חולים והוא אמר שהוא יבוא איתי. אמרתי לו שהוא לא בא איתי ואני אלך לבד. הוא לא נתן לי לצאת מהבית, דחף אותי". לדבריה, הנאשם רצה ללכת לרופא ערבי "בלי משטרה ובלי קופת חולים" (בע' 18 ש' 1-17). המתלוננת עמדה על דעתה ולקחה את התינוק "לעבודה בלי טסט לאוטו", כאשר במשך כל הנסיעה, התינוק לא הגיב. משם, נסעה עם המעסיק שלה לבית החולים (בש' 22-20).

8. המתלוננת הוסיפה, כי לאחר הלידה, נהג הנאשם לתפוס את התינוק "חזק, מתנהג כאילו הוא גבר ולא תינוק" וכי "כל פעם" שהתינוק בכה, הנאשם "היה מנדנד אותו" (בע' 19 ש' 12 וש' 15). לדבריה, אף העירו לנאשם בטיפת חלב על האופן שבו הוא מטלטל את התינוק ואחת העובדות הזהירה אותו, כי אם יחזור על כך, היא תזמין משטרה (בש' 10). בצד זה, העידה המתלוננת, כי היא לא הבחינה בדבר חריג על גופו של התינוק לאורך כל התקופה (בע' 21 ש' 4).

9. התרשמתי לחיוב ממהימנות הדברים שמסרה המתלוננת, ואני סבור, כי מסרה דברי אמת ותיארה את מהלך הדברים כפי שהתרחש. גרסתה הייתה מפורטת ועקבית, ושובצו בה תיאורים אותנטיים ופרטים רבים, המעידים על מהימנותה. ניכר היה, שהמתלוננת לא הפריזה בדבריה וכך, למשל, לשאלת ב"כ הנאשם האם הנאשם נהג להכות את התינוק, השיבה: "אני אף פעם לא ראיתי אותו בעיניים מרביץ לילד, אבל הוא אמר לי באותו יום שהרביץ לו כי נתן לו מכה בפנים" (בע' 30 ש' 6-8). כן טענה, כי מלבד אותו יום לא היו מקרים אחרים בהם התקשר הנאשם וביקש ממנה לחזור לבית (בע' 34 ש' 12) וכי היא לא הרגישה שהנאשם מטפל בתינוק לא כשורה: "לא, רק בשבוע האחרון, היה כואב לו הרגליים והוא הוציא את העצבים שלו בכל מקום" (בע' 34 ש' 16). אמנם, בצד דברים אלה, טענה גם המתלוננת, כי הנאשם נהג לתפוס את התינוק בחוזקה ו"כל פעם" שהתינוק בכה, הנאשם "היה מנדנד אותו" (בע' 19 ש' 12 וש' 15), אך גם בעניין זה, ניתן לראות, שעדותה של המתלוננת הייתה מאוזנת, ואפנה לדבריה, כי לאחר שהעירו לנאשם בטיפת חלב על האופן שבו הוא מנדנד את התינוק, הוא הפסיק לעשות זאת (בע' 34 ש' 31). מעבר לכך, ניתן לראות, כי גרסתה של המתלוננת לפיה מצאה את התינוק במצב אפאתי וכי הוא הגיב רק לאחר שצבטה אותו, עולה בקנה אחד עם טופס סיכום המחלה של התינוק, בו נכתב, כי בהגעתו למיון התינוק היה "אפאתי, עם עיניים פקוחות ללא תגובה לסביבה. התעורר מגירוי כאב" (במוצג ת/6). התאמה זו מצביעה גם היא על אמיתות הדברים שמסרה המתלוננת וכי היא לא הפריזה בתיאוריה.

10. ב"כ הנאשם טען לסתירות רבות בין גרסתה של המתלוננת בבית המשפט לבין גרסתה במסגרת הודעותיה במשטרה (אותן הגיש במהלך חקירתה הנגדית). ברם, לאחר שעיינתי בקפידה באותן הודעות, לא מצאתי בטענה זו ממש. אדרבה, אם כבר, עולה מהן ההיפך, כי המתלוננת חזרה על אותה גרסה הן בפני השוטרים בבית החולים (במוצג ת/11), הן בפני הצוות הרפואי בבית החולים (במוצג ת/5), הן בהודעותיה במשטרה (במוצגים נ/1, נ/2 ו-נ/3) והן בעדותה בבית המשפט. בפרט, יש לשים לב, כי גם בזמן אמת, לא הפריזה המתלוננת בחומרת מעשיו של הנאשם ובהודעתה במשטרה ביום האירוע, היא חזרה על כך, שזו הפעם הראשונה בה הכה הנאשם את התינוק וכי היא עצמה לא ראתה את הנאשם מכה את התינוק בעבר, גם לא הבחינה בסימנים כלשהם על התינוק, בהוסיפה בספונטניות: "בסימן הראשון אני הזמנתי את כל העולם" (במוצג נ/1, ש' 12 וש' 45). בהמשך לכך, גם במשטרה ציינה המתלוננת, שלאחר שהעירו לנאשם בטיפת חלב על האופן שבו הוא מנדנד את התינוק, הוא הפסיק לעשות זאת

(במוצג נ/3, ש' 7-8). אוסיף, כי ב"כ הנאשם טען לסתירה בין דבריה של המתלוננת בעדותה, כי התינוק היה מאושפז 4-5 ימים (בע' 18 ש' 31), לבין דבריה בהודעתה, מהם עולה, כי התינוק שוחרר ביום 5.3.15 (במוצג נ/3, ש' 1. כזכור, התינוק אושפז ביום 3.3.15 בשעה 18:57, ר' במוצג ת/1). ברם, לא מצאתי בשוני זה כדי לרדת לשורש מהימנות גרסתה של המתלוננת, ובפרט, בגרסתה העקבית בכל הנוגע לעצם המעשים שביצע הנאשם.

11. כאן המקום לומר, כי גם לא מצאתי בסיס לטענות ב"כ הנאשם בדבר סתירות בגרסתה של המתלוננת בהודעותיה במשטרה, בכל הנוגע למכות שהיא עצמה ספגה מהנאשם. מעיון בהודעותיה עולה גרסה אותנטית ועקבית (עליה גם חזרה בעדותה בבית המשפט), אשר ניכר ממנה, כי המתלוננת תארה את שהתרחש ולא הפריזה בדבריה. כך, מסרה, כי **"זה היה בעיקר סטירות בפנים"** (במוצג נ/2, ש' 19) וכי הנאשם לא ניסה לקיים עמה יחסי מין בכוח (בש' 37). לשאלה, האם נזקקה לטיפול רפואי בעקבות המכות שספגה, השיבה המתלוננת בשלילה, בהוסיפה: **"לא שהייתי צריכה, וגם לא הייתי הולכת כי פוחדת שייקחו את הילד"** (בש' 33). תגובתה זו של המתלוננת משתלבת היטב עם הדברים שמסרה קודם לכן באותה הודעה, כי היא לא סיפרה על הסטירות שסטר לה הנאשם, משום ש**"זה לא עוזר סיפירתי בפעם הראשונה [בנישואיה הראשונים] ולקחו לי את הילדים מהרווחה"** (בש' 21). יצוין, כי ב"כ הנאשם הפנה לדבריה של המתלוננת בהודעתה הראשונה, כי היו לה **"סימנים בפנים"** מסטירה שסטר לה הנאשם (במוצג נ/1, ש' 20), לעומת דבריה בהודעתה השנייה לגבי תוצאותיה של אותה סטירה, כי **"היה סימן קטן בפנים"** (במוצג נ/2, ש' 47), אך לא מצאתי בכך משום שוני של ממש. מכל מקום, אפנה להמשך דבריה של המתלוננת, כי ש' **"שאל ממה זה"**, מהם עולה, כי לגרסתה הסימן בפניה היה בולט דיו כדי לגרור שאלות מהסובבים אותה.

12. ב"כ הנאשם הוסיף והביע פליאה, **"איך יתכן"**, שאישה **"בעלת אישיות חזקה"**, אשר העידה בבית המשפט **"ללא פחד או מעצורים"**, כשהיא לבושה במכנס צמוד, חולצה קצרה ו**"עם מייק אפ ושיער צבוע"**, הוכתה והושפלה במשך למעלה משנה (בסעיף 6 לסכומיו). ברם, מוטב היה לדברים שלא היו נטענים. בפרט, הטענה לפיה **"כל אדם אשר היה מקבל יחס אכזרי כפי שהמתלוננת מתארת לכל הפחות היה מגיב במעש כלשהו"** (בסעיף 6ג), כמו גם התהייה שהעלה, כיצד לאחר שבעלה הראשון נהג להכות אותה, המשיכה המתלוננת לשתוק גם כשהוכתה בנישואיה השניים לנאשם. אשר לתהייה שהעלה ב"כ הנאשם מדוע שתקה המתלוננת במשך כל חודשי ההיריון בהם הוכתה, אציין, כי כידוע, בתי המשפט זנחו את הגישה לפיה אי הגשת תלונה מידית פוגעת באמינותה של התלונה המאוחרת יותר, מניה ובניה, ומקובל עליי הסברה של המתלוננת בעניין זה, כי היא לא התלוננה לאורך תקופת ההיריון, **"כי הייתי בהריון וחשבתי שאחרי הלידה הכל יכול להשתנות"** (במוצג נ/3, ש' 24-25), וכי לא התלוננה במשטרה משום ש**"זה לא עוזר סיפירתי בפעם הראשונה ולקחו לי את הילדים מהרווחה"** (במוצג נ/2, ש' 21). כן ישנו הסברה, כי נמנעה מלעזוב את הנאשם משום שלא רצתה שהסביבה תדבר עליה, שהיא **"שוב גרושה"** ושוב נותרה לבד עם תינוק (בע' 20 ש' 16-20).

13. ואחרון, טענה מרכזית שנשמעה מפיו של הנאשם מדוע אין ליתן משקל לגרסתה של המתלוננת, הייתה, כי המתלוננת סובלת מבעיות נפשיות ואף אושפזה בעבר ונטלה כדורים פסיכיאטריים. כן טען, כי ילידה מנישואיה הראשונים הוצאו ממשמורתה (בע' 47 ש' 21-22). כאמור, בקשה שהגיש לגילוי התיק הרפואי של המתלוננת ולעיון בעמדת לשכת הרווחה מדוע הוצאו הילדים מהמשמורת, נדחתה על ידי ביום 7.6.15. אומר בעניין זה, כי כמפורט לעיל, התרשמתי לחיוב ממהימנות דבריה של המתלוננת, ובכלל זה, מדבריה, כי אין לה בעיה פסיכיאטרית וכי היא סבלה בעבר מהפרעת אכילה, בטרם נישואיה לנאשם. כן עומד לפניי הסברה בעניין המשמורת של ילידה מנישואיה הראשונים, כי **"אני מקבלת**

אותם יומיים בשבוע, זה הלך לפי עובדת סוציאלית שמטפלת בתיק, השאיר לי שלושה ילדים עם חובות, קבעתי כי הכי טוב לילדים שיהיו בפנימייה" (בע' 27 ש' 18-19), ומנגד, אין להתעלם מכך, שהנאשם לא הזמין להעיד את הגרוש של המתלוננת, אף שעדותו הייתה עשויה אולי לתמוך בגרסתו.

למעלה מכך, וכפי שנראה להלן, גרסתה של המתלוננת אינה עומדת לבדה, אלא היא נתמכת בראיות נוספות.

14. כך, ניתן לראות, כי גרסתה של המתלוננת נתמכת בדברים שמסרה עד ש' ל', אשר עבד עם המתלוננת בתקופה הרלבנטית במטבח של עסק קייטרינג (במשך כארבעה-חמישה חודשים). ש' העיד, כי ביום 3.3.15 הוא שמע שיחת טלפון בין המתלוננת לנאשם, אשר התקיימה בעברית. לדבריו, הנאשם הוא שהתקשר למתלוננת, בסביבות השעה 17:00, וש' שמע, שהמתלוננת אמרה לנאשם שהיא בעבודה וכי החל ויכוח בין השניים. כשהסתיימה השיחה, שאל את המתלוננת מה קרה, ו"היא אמרה שהיא חייבת ללכת לבית כי הוא אמר שאם לא תבוא לבית הוא ירביץ לילד" (בע' 11 ש' 26). כחצי שעה לאחר שיצאה מהעבודה, התקשרה אליו (לש') המתלוננת "בצורה היסטורית ובכחה" (בש' 27-28). היא אמרה לו, שהנאשם הכה את התינוק, וש' בתגובה, ביקש ממנה לחזור לעבודה יחד עם התינוק. ש' ציין בעניין זה, כי הוא שחרר את המתלוננת מהעבודה "בסביבות 17:00 ומשהו והיא כבר בסביבות 18:00 התקשרה אלי ואמרתי לה לחזור לעבודה" (בע' 12 ש' 1-2). לדבריו, כשחזרה לעבודה עם התינוק, הבחין שהתינוק חבול בפניו: "היו לו סימנים של יד על הפנים ... טביעות אצבעות על הפנים". ש' הוסיף, כי "הרגענו" את המתלוננת והבוס שלו נסע עמה לבית החולים (בע' 12 ש' 5 וש' 10). כן ציין, כי אותו יום היה יום עמוס בעבודה והמתלוננת אמרה זאת לנאשם, ו"אחרי כמה טלפונים הגיע הטלפון שהיא חייבת ללכת" (בע' 12 ש' 27).

15. לדברי ש', הוא הכיר גם את הנאשם "בצורה טובה. אין לי שום דעה שלילית עליו. במשך הזמן התחילו להתגלות קצת דברים שהחיים שלה לא פשוטים בבית" (בע' 11 ש' 19-21). בהמשך העיד, כי "אני לא ראיתי שהוא שם עליה ידיים. במשך הזמן שעבדנו ביחד היא התחילה להיפתח אלי ולספר לי שהחיים איתו לא פשוטים בלשון המעטה. פעם אחת היא הגיעה עם פנים נפוחות, סימן של כחול בעיניים. שאלתי אותה מה קרה והיא אמרה שהוא הרביץ לה. שאלתי אותה למה, היא אמרה שהם התווכחו והוא התעצבן והרים עליה יד. אין לי שום דבר נגדו, כיבדנו אותו ודאגנו לו לאוכל, היא דאגה לו. חורף שעבר היה מאוד קשה והוא היה בבית של הבוס. אבל מצער אותי שהוא הביא את עצמו למצב הזה. היא סיפרה לי שהוא הרים עליה יד וכמה פעמים אחר כך היא סיפרה לי שהוא מרים עליה יד. אמרתי לה לסיים את הסיפור לפני שיהיה אסון. היא אמרה שהיא ניסתה לדבר איתו" (בע' 12 ש' 16-22). ש' הוסיף, כי "בתקופה של החורף הנאשם בא עם הילד ביחד אלינו. שניהם דאגו לילד באותו קנה מידה לא המתלוננת ולא הנאשם זלזלו בילד" (בע' 14 ש' 22-24 לחקירתו הנגדית).

16. עדותו של ש' הייתה קוהרנטית ומפורטת, והתרשמתי לחיוב ממהימנות הדברים שמסר לגבי הדברים ששמע מפיה של המתלוננת ולגבי השתלשלות האירועים ביום האירוע, ובפרט, בדבר מצבה הנפשי של המתלוננת באותו יום. ב"כ הנאשם טען, כי עדותו של ש' "מהתחלתה עד סופה מבוססת על שמועה בלבד. לא ראה ולא שמע את הנאשם מכה את המתלוננת ו/או מכה את התינוק" (בסעיף 73 לסיכומיו), אך כאמור לעיל, ש' העיד, כי פעם אחת הוא ראה את המתלוננת חבולה בפניה וכן ראה את התינוק חבול זמן קצר לאחר ששמע את השיחה בין המתלוננת

לנאשם. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי אין ליתן כל משקל לעדותו של ש', משום שש' והמתלוננת "זממו" יחדיו (כך לטענתו) לגרום לגירושו של הנאשם מהארץ. ברם, לא מצאתי כל בסיס לטענה זו. ש' תאר את הדברים בצורה מאוזנת ואובייקטיבית, וכלל לא ניכר, כי ביקש לטפול על הנאשם האשמות שווא. שוכנעתי, כפי שחזר והדגיש, כי אכן **"אין לי שום דבר נגדו"** וכי אף דאג לנאשם כשנקלע למצוקה: **"כיבדנו אותו ודאגנו לו לאוכל, היא דאגה לו. חורף שעבר היה מאוד קשה והוא היה בבית של הבוס. אבל מצער אותי שהוא הביא את עצמו למצב הזה"** (בע' 12 ש' 19-21). בנוסף, ניתן לראות, כי כאשר התייחס ליחסים שבין המתלוננת והנאשם, ש' הקפיד לתאר את שנאמר לו ע"י המתלוננת ולא הוסיף פרשנות משל עצמו. וראו, למשל, את דבריו, כי **"היא ניסתה, לפי מה שהבנתי ממנה, שיהיה אתו בסדר, לגמור את הסיפור בסדר ושיחזור למדינה שלו"** (בע' 11 ש' 21-22).

17. גם העובדה, שהמתלוננת שיתפה את ש' במתרחש בינה לבין הנאשם, אינה מצביעה כלל וכלל, כטענת ב"כ הנאשם, על **"אינטרס משותף ביניהם"** (בסעיף 74 לסיכומיו). אך טבעי הוא, כדבריו של ש', כי **"במשך הזמן שעבדנו ביחד היא התחילה להיפתח אלי ולספר לי שהחיים אתו לא פשוטים בלשון המעטה"** (בע' 12 ש' 16-17), ויזכר בעניין זה, כי המתלוננת שיתפה בנעשה גם את המעביד שלה, אשר אף היה זה שהסיע אותה ואת התינוק לבית החולים. בהמשך לכך, העובדה, שש' לא יעץ למתלוננת לנסות להציל את נישואיה אלא יעץ לה **"לסיים את הסיפור לפני שיהיה אסון"**, אינה מלמדת שעדותו לא הייתה אובייקטיבית או נבעה ממניע נסתר, ונחה דעתי, כי מדובר בעצה סבירה לנוכח הנסיבות שהציגה בפניו המתלוננת.

18. ב"כ הנאשם הוסיף וטען לקיומן של סתירות בין עדותה של המתלוננת לבין עדותו של ש'. הוא הפנה לדבריה של המתלוננת, כי לא הייתה לה מטפלת לתינוק (בע' 16 ש' 29), ולעומת זאת, לדבריו של ש', כי **"הייתה לה מטפלת במשך הזמן"** (בע' 14 ש' 5). ברם, החשוב הוא בדבריו בנוגע לאירועים במוקד כתב האישום ולא מצאתי לייחס חשיבות רבה לידיעתו של הנאשם האם הייתה לתינוק מטפלת, אם לאו, מה גם שניתן לראות, כי בהמשך דבריו הבהיר ש', כי **"במשך השבוע הנאשם היה מטפל בילד"** (בש' 18-19). בדומה, גם לא מצאתי סתירה של ממש בין דבריה של המתלוננת בחקירתה הנגדית, כי במקום העבודה יש לה קליטה רגילה לטלפון (בע' 26 ש' 32) וכי היא לא נהגה לשוחח בטלפון מחוץ למטבח (בע' 27 ש' 2), לבין דבריו של ש' בחקירתו הנגדית, כי הקליטה הסלולרית במקום העבודה **"לא טובה"** ו**"אם אתה רוצה לדבר, אתה יוצא לבחוץ"** (בע' 13 ש' 20). זאת בשים לב לדבריו של ש', כי **"לא בכל הפעמים"** יצאה המתלוננת לשוחח עם הנאשם מחוץ למטבח וכי בשיחה נשוא כתב האישום, **"היא עבדה בכיור ואני עמדתי לידה, היא כן יכלה לדבר, היא הייתה היסטורית"** והשיחה הסתיימה מהר (בע' 13 ש' 24-25). בהקשר זה, יש לשים לב לדבריו של ש', כי במהלך אותו יום שוחחה המתלוננת עם הנאשם מספר פעמים, אך הוא לא שמע את תוכן השיחות (בע' 13 ש' 30), המעידים גם הם, כי תאר רק את אשר היה עד לו.

19. ואחרון בעניין זה, לא מצאתי להעניק כל נפקות לשוני בין גרסתה של המתלוננת, לפיה השיחה עם הנאשם הייתה בשעה 16:00, לבין גרסתו של ש', כי השיחה התקיימה בשעה 17:00, ומקובלת עליי תגובתו של ש' כשנשאל על כך בחקירתו הנגדית, כי **"אני עובד עם סכין ולא עם שעון"** (בע' 15 ש' 12). והוא הדין אשר לטענת ב"כ הנאשם, כי תיאורה של המתלוננת בדבר "סימן קטן בפנים" אינו עולה בקנה אחד עם דבריו של ש', כי פניה של המתלוננת היו נפוחות והיה לה סימן כחול. החשוב הוא בכך, שש' הבחין בפגיעה בפניה של המתלוננת ואפנה גם להסברה של המתלוננת בהתייחסה לדבריו של ש', כי **"יום אחרי המכה כן בטח שיתנפחו"** (בע' 32 ש' 24).

20. לדבריהם של המתלוננת ושל ש', מצטרפים הדברים שמסר הנאשם עצמו, בחקירתו במשטרה ביום 3.3.15 (במוצג ת/14, הוגשה בהסכמה במסגרת תיק המוצגים). בהודעה, תאר הנאשם, כי ביום 3.3.15 הוא נשאר עם התינוק בבית ו"ילד מוציא שן כנראה ובוכה הרבה בלי סוף" (בש' 4). כן ציין לגבי מצבו שלו באותו יום, כי "יש לי דלקת כבר שבוע יש משהו לא טוב ברגל מקולקל ברגל והיום זה חנק אותי הכאב" (בש' 6). הנאשם מסר, כי "הילד היה על הידיים שלי ואני החזקתי אותו אבל הוא היה צועק צועק בוכה הרבה ובזמן שהוא בוכה הוא מחזיק את הפה שלו ככה פתוח ולאחר מכן בוכה יותר חזק. אני שמתי בעגלה והרמתי אותו ביד ולקחתי אותו בחוץ בשמש פעמיים אפילו והרבה הרבה היה בוכה ואני אמרתי לו די די ונתתי לו מכה עם היד שלי בעין בצד ימין האצבע שלי פגעה אולי עם הציפורן ואז היד על הקצה של העין שלו ועשה לו שחור קצת פה שחור" (ההדגשה שלי - א' כ') (בש' 8-13). בהמשך, התקשרה המתלוננת והנאשם שאל אותה מתי היא חוזרת לבית, "בגלל שהילד בוכה" (בש' 13). כעבור חצי שעה התקשרה אליו שוב, ושאלה האם הנאשם רוצה שהיא תבוא לקחת את התינוק לעבודה שלה, "ואמרה לי שאני אשתה משהו קר בגלל שאני צועק על הילד והוא מפחד. ואני לא צעקתי על הילד אני דיברתי אתה בטלפון" (בש' 16-17).

21. לאחר מכן התקשרה המתלוננת פעם נוספת וביקשה מהנאשם לספר "מה היה" (בש' 22). לדברי הנאשם, הוא פחד לספר לה את שהתרחש וגם כשהגיעה לבית וראתה את הסימן על פניו של התינוק, "רציתי להגיד לה בצורה טובה שהיא לא תשתגע ואמרתי לה שהוא היה על היד שלי והוא נפל וקיבל מכה אמרתי ככה דקה. והיא התחילה לצעוק עלי יותר חזק. ואני אמרתי לה שוב פעם תירגעי הוא לא נפל הוא היה ביד שלי ואני נתתי לו מכה ביד שלי וככה זה קרה" (בש' 32-30). אז, החלה המתלוננת לאסוף את החפצים של התינוק ולצעוק ו"אני תפסתי אותה בידיים שלה ואמרתי לה שתירגע ושאני נלך ביחד לרופא" (בש' 33). לאחר שהמתלוננת הלכה עם התינוק, הלך הנאשם לחברו הירקן (כרים) וסיפר לו את שהתרחש. בהמשך ההודעה, תאר הנאשם בשנית כיצד נגרמה הפגיעה: "הוא היה על היד שלי והיה בוכה חזק ואני אמרתי לו די ונתתי לו מכה עם היד שלי וזה פגע בעין שלו ועשה לו שחור בעין שלו" (ההדגשה שלי - א' כ') (בש' 58-57). הנאשם השיב בשלילה לשאלה, האם הכה את התינוק בהזדמנויות אחרות וכן הכחיש, כי הכה את המתלוננת במהלך הריונה. כשנשאל לגבי דבריה של המתלוננת, כי היה לה סימן בפנים מסטירה של הנאשם, השיב, שהמתלוננת קיבלה מכה בראש מהארון. בהמשך נשאל האם אף פעם לא הכה את המתלוננת והשיב: "קרה פעם אחת לא זוכר מתי שאני רק דחפתי אותה בידיים שלי בחזה שלה" (בש' 83).

22. אמנם, בעדותו בבית המשפט, העלה הנאשם גרסה שונה. הנאשם טען, כי החזיק את התינוק בידיים ו"עשיתי עם היד שלי עליו להרגיע אותו והיד שלי החליקה לפנים שלו ליד העין (מדגים)" ... "אני נותן את המכות על היד שלי לא על הילד ואז היד שלי החליקה לפנים שלו" (ההדגשה שלי - א' כ') (בע' 48 ש' 32-31 ובע' 49 ש' 7). הנאשם הוסיף, כי כשחזרה המתלוננת לבית, "בשביל שהיא תירגע בהתחלה אמרתי שהילד קצת נפל" מהסל-קל ו"אח"כ אמרתי לה שהיד שלי נגעה בטעות בפנים שלו" (בע' 49 ש' 16-13). כן הכחיש, כי הוא לא אפשר למתלוננת לצאת מהבית וטען, כי מעולם לא הכה את המתלוננת (בע' 52 ש' 20).

23. בהתייחסו לדבריו בהודעתו במשטרה, טען הנאשם, כי החוקר הוסיף מילים בתמלול החקירה וכי חלק מהדברים שמסר סולפו. לדבריו, הוא מסר במשטרה ש"החליקה לו היד", שלא בכוונה, אך החוקר רשם "נתתי לו מכה": "בגלל שאני לא קורא, כל אחד רושם מה שבא לו" (בע' 55 ש' 30-26). ברם, לאחר שצפיתי בתיעוד החזותי של

החקירה, אני קובע, כי תמלול ההודעה משקף את הדברים שנאמרו, ובפרט, את הדגמתו של הנאשם כיצד גרם לחבלה בפניו של התינוק. ניתן לראות במפורש, כי הנאשם סטר לתינוק במכוון בפניו, בחוזקה, תוך כדי שהוא אומר לתינוק "די נו די" (במוצג ת/14א, קובץ שני, דקה 25:30 ואילך). אני מוצא, כי הדגמתו של הנאשם, עליה חזר מספר פעמים, אינה יכולה להתיישב בשום אופן עם גרסתו המאוחרת בבית המשפט, לפיה היד שלו החליקה בטעות על פניו של התינוק, תוך כדי שהוא "נותן את המכות על היד שלי". לכך מצטרפות תמונות סימני החבלה על פניו של התינוק (במוצג ת/12א), אשר מצביעות על מכה בעוצמה לא מבוטלת, שכאמור בדו"ח הרפואי, גרמה ל"אדמומיות בעור הפנים משמאל לאורך הכפל הנזילביאלי באורך כ-3 ס"מ וברוחב כ-1.5 ס"מ" ו"אדמומיות פסית מזווית העין השמאלית לכיוון התמוך באורך כ-3.5 ס"מ וברוחב כ-2.5 ס"מ" (במוצג ת/2). סבורני, כי שטח הפגיעה על פניו של התינוק, מתיישב היטב עם "כאפה" מכוונת, שנעשתה באמצעות כל כף היד (כגרסה הראשונה במשטרה) והוא אינו עולה בקנה אחד עם "אצבע שהחליקה על הפנים" בטעות (כגרסה המאוחרת בבית המשפט). אם אכן ידו של הנאשם הייתה מחליקה בטעות על פניו של התינוק במקום על היד שלו (של הנאשם), נראה, כי שטח הפגיעה על פניו של התינוק היה צריך להיות קטן יותר. בהקשר זה, אציין, כי הסברו של הנאשם להדגמתו במשטרה, כי "התנועה שעשיתי זה בטיפת חלב. בחקירה כעסתי על העולם לא זכרתי איך היד הייתה" ו"כעסתי ומה שהראיתי זה לא שעשיתי עם הילד" (בע' 57 ש' 3 וש' 9), אינו יכול להניח את הדעת, משאין זה מן ההיגיון, שהנאשם דווקא יקצין את התנהגותו וידגים מכה חמורה בהרבה מזו שהייתה בפועל.

24. ב"כ הנאשם הוסיף והעלה טענות שונות בדבר פגמים בחקירתו של הנאשם. תחילה, הלן על כך, שלא נכח מתורגמן בחקירתו של הנאשם, למרות שהנאשם אינו מבין את השפה העברית על בוריה ויכולת ההבעה שלו בעברית היא מוגבלת. בהמשך לכך, טען, כי החוקר הפעיל על הנאשם לחץ וניצל את חוסר הבנתו של הנאשם את זכויותיו, עד שהביא את הנאשם למצב בו הוא מהנהן ומשיב בחיוב לדברים שספק האם הוא מבין אותם. טענה מרכזית נוספת שנשמעה מפי ב"כ הנאשם בנוגע לאופן חקירתו במשטרה, הייתה, כי למרות שהנאשם ביקש להיוועץ עם עורך דין בטרם החלה החקירה, לא אפשרה לו זאת המשטרה. ב"כ הנאשם אף הגדיל וטען, כי המשטרה עשתה "קנוניה ויד אחת" עם המתלוננת כדי להפליל את הנאשם וכי החוקר הטעה את הנאשם במטרה שלא יגיע עורך דין למקום (בסעיף 8 לסיכומיו).

25. לאחר שצפיתי בקפידה בקלטת הווידאו של החקירה (במוצג ת/14א), אני מוצא, כי דין של טענות אלה - להידחות. תחילה, אציין, כי התרשמתי שהחקירה התנהלה כשורה, מבלי שהופעל על הנאשם לחץ לא סביר או חריג. לא מצאתי כל בסיס לטענת הנאשם, כי החוקר "הוא קודם כל הרג אותי" (בע' 50 ש' 26), וניתן לראות, כי גם כאשר אמר החוקר לנאשם שייתכן שהוא יגורש מהארץ, היה זה בתגובה לשאלתו של הנאשם בעניין זה (במוצג ת/14א, קובץ שני, דקה 16:40). בנוסף, נחה דעתי, כי הסיבה להפסקת ההקלטה לא הייתה, כטענת ב"כ הנאשם, כדי לשכנע את הנאשם להמשיך בחקירה ללא עורך דין, ומקובל עליי הסברו של החוקר, כי ההקלטה הופסקה משום ש"חיכיתי לעורך דין בשלב הראשוני" (בע' 40 ש' 1). הסבר זה, עולה בקנה אחד עם מהלך הדברים: לאחר שהחוקר הודיע לנאשם שהוא חשוד בתקיפת התינוק "בכך שנתת לו סטירה בפנים שלו" ובכך שתקף את אשתו בזמן שהייתה בהיריון, הסביר לנאשם מהן זכויותיו, ובכלל זה, כי זכותו להיוועץ בעורך דין. בתגובה, ביקש הנאשם לשוחח עם עורך דין והחוקר התקשר לסנגוריה הציבורית, ואמר, כי הנאשם מבקש לקבל ייעוץ (במוצג ת/14א, קובץ ראשון, דקה 1:40). לאחר מכן, ציין בפני הסנגוריה את האישומים המיוחסים לנאשם, ואמר, כי הוא מקווה שעורך הדין יגיע תוך חצי שעה, שכן הוא "לא רוצה יותר מזה להתעכב" (דקה 3:20). לאחר מכן הופסקה ההקלטה.

26. במצב דברים זה - בו נדרשה המתנה של לפחות חצי שעה עד להגעתו של עורך הדין - אך סביר בעיני, כי החוקר יעצור את ההקלטה ולא מצאתי, כי הדבר נעשה מסיבה אחרת. מכל מקום, העובדה, שלאחר מכן המשיך דין ודברים בין החוקר לנאשם בנוגע לשאלה לאיזה מטרות מבקש הנאשם להיוועץ בעורך הדין, ובמסגרת זו, אף קישר החוקר בין הנאשם לסנגוריה ולבסוף אמר לסנגוריה שישלחו עורך דין (במוצג ת/14א, קובץ שני, דקה 6:49 עד דקה 11:55), מצביעה גם היא על כך, שהחוקר לא הפעיל לחץ על הנאשם לאחר שנעצרה ההקלטה.

27. גם הטענה לפיה הנאשם אינו בקיא בשפה העברית ומטעם זה לא הבין את השאלות שנשאל במהלך החקירה, נשללת מצפייה בחקירתו של הנאשם. כך, בטרם החלה החקירה, שאל החוקר את הנאשם האם הוא מבין עברית, והנאשם השיב בחיוב. בהמשך, במהלך שיחתו עם הסנגוריה הציבורית, מסר החוקר, כי הנאשם מדבר עברית וקצת ערבית (במוצג ת/14א, קובץ ראשון, דקה 2:08). אז, תיקן אותו הנאשם ואמר, כי הוא לא מדבר ערבית והחוקר אמר זאת לסנגוריה. הנאשם הוסיף, כי הוא מדבר רוסית וגם זאת מסר החוקר לסנגוריה (בדקה 2:16), בהוסיפו: **"הוא מבין עברית אבל המקור שלו זה רוסית"** (בדקה 2:24). כל אלה, מקימים את הרושם, כי כדבריו של החוקר, הנאשם **"מדבר עברית ומבין עברית"** (במוצג ת/14א, ש' 1-3). על כך יש להוסיף את תשובותיו המפורטות של הנאשם במהלך החקירה וחילופי הדברים שלו עם החוקר, אשר מעידים באופן חד משמעי על שליטה מספקת (ואף למעלה מכך) בשפה העברית ושוללים את טענת בא כוחו, כי יכולת ההבנה וההבעה של הנאשם בעברית היא מוגבלת.

28. אשר לזכותו של הנאשם להיוועץ בעורך הדין. כאמור, החוקר ביקש מהסנגוריה שישלחו עורך דין ולאחר מכן, הופסקה הקלטת החקירה. עם חידושה, הסביר החוקר לנאשם, שעורך הדין שצפוי להגיע הוא אך לעניין המעצר והחקירה ולא לעניין גירושו של הנאשם מישראל והסדרי הראייה שלו עם התינוק, ואמר: **"בסדר, אתה לא רוצה, בוא נתחיל"** (במוצג ת/14א, קובץ שני, דקה 00:27). הנאשם יצא לשירותים והחוקר התקשר לסנגוריה ואמר שהנאשם אמר שהוא לא רוצה כרגע התייעצות (בדקה 4:24). כשחזר הנאשם לחדר החקירה, הוא שאל את החוקר האם עורך הדין יגיע, והחוקר השיב לו שהוא אמר לסנגוריה שבינתיים לא ישלחו עורך דין, **"אבל אם הוא יבוא אין לי בעיה שידבר איתך"** (בדקה 6:15). הנאשם הגיב **"בשביל הבן שלי אני צריך לדבר איתו"** והחוקר השיב: **"בשביל הבן שלך זה משהו אחר, זה לא קשור"**. החוקר שאל את הנאשם האם הוא מבין זאת והמשיך והסביר לנאשם: **"העורך דין זה בגלל שעתה עכשיו בחקירה, על זה שאשתך אומרת שאתה נתת מכה לילד ושאתה גם הרבצת לה"**. הנאשם השיב: **"טוב, תתחיל"** (בדקה 6:40). לאחר מכן, לא המשיך החוקר בחקירה אלא התקשר לסנגוריה ונתן לנאשם לשוחח עם הסנגוריה בטלפון (בדקה 6:49). הנאשם חזר על דבריו שהוא צריך עו"ד **"בקשר לבן שלי"** והחוקר אמר לנאשם, שלא מבינים למה כוונתו, לקח את הטלפון והסביר לסנגוריה שהנאשם רוצה התייעצות בקשר לשאלה מה יהיה עם התינוק בעתיד. לאחר מכן, החזיר החוקר את הטלפון לנאשם (בדקה 8:23) ובמהלך שיחתו עם הסנגוריה, אמר הנאשם: **"בשביל ילד שלי, לראות ... אם שולחים אותי מהארץ אני לא יכול לראות ילד"** (דקה 9:04). כן שאל את הסנגוריה עם מי לדבר על זה (בדקה 9:20) ו"מי נותן לי עורך דין שאח"כ אני רואה ילד שלי" (בדקה 9:34).

29. בשלב זה, חזרה השיחה לחוקר (בדקה 10:12), אשר חזר בפני הסנגוריה על כך, שהנאשם מבקש עו"ד לעניין הסדרי הראייה ולא לגבי החשדות עצמם. החוקר שב ושאל את הנאשם (בעודו מדבר עם הסנגוריה) עבור איזה נושא הוא רוצה עו"ד - האם משום שהוא כנראה יהיה מגורש, והנאשם השיב בחיוב (בדקה 10:38). החוקר שאל את הנאשם האם הוא (הנאשם) אמר שהוא לא רוצה עו"ד לגבי החשדות שהכה את אשתו והתינוק, והנאשם השיב **"כן"** (בדקה 10:38).

10:54). לאחר מכן, היו חילופי דברים בין החוקר לסנגוריה למה מתכוון הנאשם באומרו שהוא רוצה עו"ד, עד שהחוקר אמר לסנגוריה שישלחו עורך דין. לאחר סיום השיחה, המתינו הנאשם והחוקר (מדקה 11:54 עד דקה 15:00) ואז, לשאלת הנאשם, הסביר החוקר לנאשם על הליך מעצרו ועל כך שאולי המשטרה תבקש לגרש אותו מישראל. הנאשם שאל האם עורך הדין שהם מחכים לו יטפל בגירושו (בדקה 17:20) והחוקר הסביר לו, שעורך הדין שיגיע, הוא "רק לעניין המכות ולא קשור איך יראה את הילד אחרי זה". לאחר מכן, החל בחקירת הנאשם (בדקה 19:04). בפתח החקירה, חזר החוקר וציין בפני הנאשם את זכויותיו, ואמר לנאשם, כי זכותו להיוועץ עם עורך דין לעניין החשדות נגדו ו"אמרת שאתה לא רוצה כרגע לדבר עם עורך דין אבל אם הוא יבוא לפה אני אתן לו לדבר איתך בלי שום קשר, בסדר?, הבנת?". הנאשם הנהן בחיוב לאורך כל דבריו אלה של החוקר (בדקה 20:10).

30. בשים לב להשתלשלות הדברים האמורה, ובפרט, לדבריו של הנאשם הן בשיחתו עם הסנגוריה והן לשאלות החוקר, נחה דעתי, כי הנאשם ביקש להיוועץ בעורך הדין על מנת לטפל בסוגית גירושו מהארץ והסדרי הראייה עם התינוק, ולא בעניין החשדות נגדו. כפועל יוצא, אין בעובדה שבסופו של דבר לא נועץ הנאשם עם עורך דין לפני החקירה, כדי לגרוע ממשקל הדברים שמסר בחקירתו. ב"כ הנאשם טען, כי החוקר הטעה את הנאשם על מנת שלא יגיע עורך דין למקום, אך לאחר שצפיתי בקלטת החקירה, לא מצאתי בסיס לטענה זו. התרשמתי, כי לא רק שהחוקר הבהיר לנאשם היטב, שזכותו להיוועץ עם עורך דין היא רק לעניין החשדות נגדו, אלא, שהחוקר גם וידא באופן חוזר ונשנה, כי הנאשם אכן מבין מצב דברים זה, וכך גם וידא, כי הנאשם אכן מבקש להיוועץ עם עורך דין רק לצורך הסדרי הראייה וסוגית הגירוש וכי הוא לא מעוניין להיוועץ עם עורך דין לעצם החשדות נגדו. דוגמה בולטת לכך ניתן לראות בעובדה, שגם לאחר שבתגובה להסברו של החוקר לפיו הזכות להיוועץ בעורך דין היא בעניין החקירה ולא המשמורת על התינוק, אמר לו הנאשם "טוב, תתחיל" (בדקה 6:40) - לא התחיל החוקר בחקירה אלא התקשר לסנגוריה ונתן לנאשם לשוחח עם הסנגוריה בטלפון (בדקה 6:49). בנוסף, למרות שבמהלך השיחה עם הסנגוריה השיב הנאשם בחיוב לשאלת החוקר - האם אמר שהוא לא רוצה עורך דין על העבירות עצמן (בדקה 10:38) - בסופו של דבר, לאחר דין ודברים עם הסנגוריה למה מתכוון הנאשם באומרו שהוא רוצה עו"ד, אמר החוקר לסנגוריה "אין לי בעיה, תשלח אותו וברגע שהוא יגיע לפה אני אתן לו לדבר ... תשלח אין בעיה הוא ידבר על הילד שלו" (בדקה 11:08 - 11:50).

31. אוסיף, כי העובדה, שלפני שהתחילה חקירתו, אישר הנאשם בשתי הזדמנויות, כי הוא הכה את התינוק, תומכת במסקנה, כי הנאשם לא ביקש להיוועץ עם עורך דין לעניין הטענה שהכה את התינוק, אלא רק ביקש עורך דין שיטפל במניעת גירושו מן הארץ. כך, כאשר נאמרו לנאשם החשדות נגדו בזמן מעצרו באבו גוש, הוא הגיב במילים "זה היה בטעות, לא הייתה כוונה" (במוצג ת/9), ובהגיעו לתחנת המשטרה, אמר "נתתי לילד לא בכוונה" (במוצג ת/8).

32. לפיכך, לא מצאתי שנפלו פגמים בחקירתו של הנאשם, באופן היורד לשורש הדברים שמסר במשטרה ואני מוצא להעדיף על פני הדברים שמסר בעדותו בבית המשפט. תמך לכך ישנו גם בעובדה, שלעומת גרסתו בבית המשפט, גרסתו של הנאשם במשטרה משתלבת היטב עם גרסתה של המתלוננת. כך, בהודעתה מיום 3.3.15, מסרה המתלוננת, כי כשהגיעה לבית היא הבחינה בסימן "של כאפה" על עין ימין של התינוק והנאשם אמר לה "תירגעי אני נתתי לו רק סטירה", ואז החלה לצרוח "ורציתי לקחת את הילד לקופת חולים והוא לא נתן לי לצאת ואני התחלתי לצרוח ורק אז הוא נתן לי לצאת הוא רצה להרביץ ואני יצאתי בכוח מהבית" (במוצג נ/1, ש' 8-10). זאת, בדומה לדבריו של הנאשם במשטרה, כי אמר למתלוננת "תירגעי הוא לא נפל הוא היה ביד שלי ואני נתתי לו מכה ביד שלי וככה זה קרה" (במוצג ת/14, ש' 32-30) ולאחר מכן, החלה המתלוננת לאסוף את החפצים של

התינוק ולצעוק ו"אני תפסתי אותה בידיים שלה ואמרתי לה שתירגע ושאתי נלך ביחד לרופא" (בש' 33). באופן ספציפי, דבריה של המתלוננת, כי הנאשם אמר לה "נתתי לו רק סטירה", עולים בקנה אחד עם הדגמתו של הנאשם במשטרה, כיצד הכה את התינוק.

33. כן אין להתעלם מהשינויים שחלו בגרסתו של הנאשם במהלך המשפט, אשר מובילים גם הם להעדפת הדברים שמסר במשטרה. כך, בתשובתו לאישום טען בכלל הנאשם, שלא הוא גרם לפגיעה בעין, ואילו בעדותו, כבר אישר, כי הוא גרם לפגיעה, אך טען, כי היד שלו רק החליקה על פניו של התינוק. בנוסף, בתשובתו לאישום הכחיש הנאשם, כי הוא התקשר למתלוננת ואמר לה שהתינוק צורח ובוכה (בע' 8 ש' 26-30) אך בעדותו אישר, כי שוחח עם המתלוננת (בע' 55 ש' 21). כשנשאל הנאשם לפרש השינוי בגרסתו מהתשובה לאישום, הסביר זאת בחילופי עורכי הדין: "**בזמנו, כשהוא לא היה עורך דין שלי. הוא בא בסוף מאי**" (בע' 55 ש' 24).

לבסוף, יצוין, כי ב"כ הנאשם הלן על כך שהמשטרה לא חקרה את מעסיקו של הנאשם, אך מאידך, יכול היה הנאשם לזמנו כעד הגנה מטעמו ומסיבות השמורות עמו - לא עשה כן.

34. ואחרון, **שני השברים שנתגלו ברגל ימין של התינוק**. כאמור, בפענוח תוצאת הרנטגן נכתב ע"י הרנטגנולוגית ד"ר סימנובסקי נטליה, שהשברים שנמצאו "**אופייניים לסינדרום ילד מוכה במידה גבוהה**" (במוצג ת/4 ומוצג ת/4א). כך גם נכתב בדו"ח סיכום המחלה של התינוק, כי נמצאו אצל התינוק "**CORNER FRACTURE - שבר בירך דיסטלית מימין ובטיביה פרוקסימלית משמאל. שבר אופייני להתעללות פיזית. במהלך אשפוזו נראה שוב ע"י אורטופד ילדים שאישר את אבחנת השברים**" (במוצג ת/5).

35. דברים דומים מסר ד"ר אדוארדסון, שהינו מומחה בנוירולוגיה של ילדים ומשמש גם כאחראי על צוות ילדים בסיכון ובעל הכשרה באבחון אלימות, הזנחה או תקיפה מינית אצל ילדים. בהודעתו מיום 5.3.15, ציין ד"ר אדוארדסון, אשר בדק את התינוק בבית החולים, כי שברים מסוג Corner Fracture הינם שברים פיזיתיים הנחשבים אופייניים לפגיעה חבלתית בלתי תאונתית בתינוקות וכי המנגנון של שבר כזה הוא הפעלת כוח בניצב לציר האורך של הגפיים, אשר יוצר מתח על החיבורים סביב המפרקים ושם נוצרים השברים. לדבריו, על פי הספרות המקצועית, "**זה חשוד מאוד עד כדי שאין הסבר אחר למעט פגיעה חבלתית בלתי תאונתית**" (במוצג ת/1, ש' 15-16). כן ציין, כי השברים בני מספר ימים עד שבוע ו"**זה אמור להיות כואב**" (בש' 18). על דברים אלה חזר בחוות דעתו מיום 1.8.15 (במוצג ת/2), והרחיב, כי על פי הספרות המקצועית ישנם מספר גורמים המצביעים על כך שהשברים שהתגלו אצל התינוק לא נגרמו מפגיעה תאונתית: העובדה, שילדים מתחת לגיל ההליכה (דוגמת התינוק שהיה בן 3 חודשים) אינם נוטים לסבול משברים; העובדה, שנמצא יותר משבר אחד; אופי השבר - שבר בעצם הירך שהינו נדיר אצל ילד שאינו הולך, ובפרט, שבר מסוג Corner Fracture אשר נחשב למחשיד במיוחד; והעדר הסבר חלופי כיצד נוצרו השברים. לדבריו, כל אלה, מתקיימים במקרה של התינוק, מה גם, שבבדיקתו נמצאה גם חבלה בפניו. כן הוסיף, כי השברים שנמצאו אצל התינוק אינם יכולים להיגרם אלא ע"י הפעלת כוח רב. לפיכך, העריך "**במידה רבה של ודאות**" שהתינוק סבל מפגיעה שאינה תאונתית.

למען הסדר הטוב יצוין, כי בעדותו הבהיר המומחה, כי הוא כתב בשגגה בחוות הדעת ששני השברים הם ברגל שמאל,

אך הלכה למעשה נמצאו שני שברים מעל ומתחת לברך ימין (בע' 43 ש' 29).

36. מקובלת עליי מסקנתו של רופא הילדים ד"ר אדוארדסון, כי השברים נגרמו ע"י אלימות ולא כתוצאה מתאונה. בהקשר זה, יצוין, כי חוות הדעת של המומחה ושאר המסמכים הרפואיים הוגשו בהסכמת ב"כ הנאשם במסגרת תיק מוצגים מטעם המאשימה ואילו הנאשם לא הגיש חוות דעת נגדית. בנוסף, בבוקר דיון ההוכחות ביקש ב"כ הנאשם לוותר על חקירתו של המומחה, אך מאחר שהמומחה כבר הגיע לבית המשפט, הוא נחקר ע"י ב"כ המאשימה ולאחר מכן בחקירה נגדית ע"י ב"כ הנאשם. למעשה, ב"כ הנאשם אינו חולק על מסקנתו של המומחה כי השברים אינם תאונתיים, אלא טענתו היא, כי לא הוכח שהשברים נגרמו על ידי הנאשם וכי לא מן הנמנע, שהם נגרמו ע"י המתלוננת.

37. לאחר ששקלתי את הדברים, אני קובע, כי המאשימה הוכיחה בפניי במידה הנדרשת, כי השברים נגרמו ע"י הנאשם. כפי שהסביר המומחה בחקירתו הנגדית, **"הפעלת הכוח שנדרשת כדי לגרום לשברים כאלה, זו תנועה אופקית אחורה וקדימה. הברך לא יכולה להתיישר יותר, אז השוק עובר את ציר הירך וזה גורם לשברים האלה. בדר"כ מה שמתואר בספרות זה שאוחזים תינוק מתחת לבית השחי או בזרועות, ומטלטלים אותו אחורה וקדימה. זה גורם קלאסי לשברים"** (בע' 45 ש' 14-17). המומחה נשאל כיצד טלטול יכול לגרום לשני שברים באותה רגל, והסביר: **"זה יכול להיות כתוצאה מכך שיש בגד שמגביל את התנועה של הרגל השנייה קדימה, בגלל שברגל הנפגעת יש נעל ובשנייה אין, יכול להיות בגלל שהתינוק לא מוחזק מאונך אלא מעט בזווית ואז הרגל התחתונה היא זו שיהיה לה את המומנטום החזק ביותר. גם תינוקות שאנחנו יודעים שעברו התעללות, לא תמיד השברים סימטריים"** (בע' 45 ש' 28-31).

38. אני מוצא, כי הסברו זה של המומחה, מתיישב עם הדגמתה של המתלוננת כיצד נדנד הנאשם את התינוק **"(טלטול עם תנועות חזקות, שתי ידיים מוחזקות לחזה, שילוב ידיים)"** ועם דבריה, כי כשהנאשם נדנד את התינוק **"כל הגוף"** של התינוק התנדנד (בע' 31 ש' 29-29). ב"כ הנאשם טען, כי דבריה אלה של המתלוננת אינם מתיישבים עם דבריה במשטרה, שם מסרה (כך לטענתו), כי כשהנאשם נדנד את התינוק רק הראש שלו התנדנד (בע' 31 ש' 32). ברם, ניתן לראות, כי המתלוננת מסרה במשטרה, שהנאשם נדנד את התינוק **"ממש חזק והראש של הילד זז ממש מצד לצד"** (במוצג נ/3, ש' 6), ומכאן שאין בסיס לטענה, כי המתלוננת מסרה שכאשר הנאשם נדנד את התינוק **בְּקֶרְאוֹ** של התינוק הוא שהתנדנד. מכל מקום, החשוב הוא בדבריה של המתלוננת, כי הנאשם נדנד את התינוק **"ממש חזק"**, זאת בהתאם לחוות דעתו של המומחה, כי **"השברים כפי שנמצאו אצל התינוק הנדון אינם יכולים להיגרם אלא ע"י הפעלת כוח רב"** (במוצג ת/2, בע' 2), והסברו, כי השברים נגרמים ע"י **"הפעלת הכוח בניצב לציר האורך של הגפיים, אשר יוצר מתח על החיבורים סביב המפרקים ושם נוצרים השברים"** (במוצג ת/1, ש' 13-14). יוער, כי ב"כ הנאשם טען לסתירה בין הסברו זה של המומחה לבין הסברו בבית המשפט (כי השברים נגרמו ע"י תנועה אופקית אחורה וקדימה), אך לא מצאתי בכך סתירה, ואפנה להמשך הסברו של המומחה בבית המשפט, כי בזמן הטלטול **"הברך לא יכולה להתיישר יותר, אז השוק עובר את ציר הירך וזה גורם לשברים האלה"**. דהיינו, התנועה האופקית יוצרת לחץ על ציר האורך של הגפיים וכתוצאה, נגרמים שברים.

39. יתר על כן, נוסף על גרסתה של המתלוננת, ישנם דבריו של הנאשם עצמו, כי העירו לו בטיפת חלב על האופן שבו הוא מנענע את התינוק: "בטיפת חלב נענעתי את הילד שיהיה רגוע והאחות אמרה שאסור ככה וצריך לזוז

עם הילד (בע' 50 ש' 12-13), כמו גם העובדה, עליה אין הוא חולק - כי הוא גרם לפגיעה בפניו של התינוק כשניסה להרגיע אותו (בין אם כגרסתו במשטרה, כי סטר לתינוק, ובין אם גרסתו בבית המשפט, כי ידו החליקה על פניו של התינוק). כן אציין את דבריו של הנאשם, כי במהלך החודש שקדם לאירוע, המתלוננת והוא שמרו על התינוק במשמרות ביניהם (בע' 53 ש' 9).

40. שילובם של כל אלה, מוביל אותי למסקנה היחידה, כי הנאשם הוא אשר גרם לשברים ברגלו של התינוק. ב"כ הנאשם טען, כי לא ניתן לשלול את האפשרות, שהמתלוננת היא שגרמה לשברים. הוא הפנה לדבריה, כי לאחר שהבחינה בפגיעה בפניו של התינוק, היא נסעה עם התינוק לעבודה ברכב, אף שלא היה טסט לרכב (בע' 18 ש' 19-20), וטען, כי יש באמור להצביע על כך שהמתלוננת אינה אם אחראית. ברם, התרשמתי לטובה ממסירותה של המתלוננת לתינוק ולא מצאתי בדברים אלה כדי להצביע על אפשרות כלשהי שהיא לא טיפלה בתינוק כראוי. אני מאמין למתלוננת, כי היא לא עשתה **"שום תרגילים"** ו**"שום תנועות"** לתינוק: **"איזה תנועות עושים לתינוק בן שלושה חודשים"** (בע' 29 ש' 15-17). למעשה, דווקא העובדה, שהמתלוננת נסעה ברכב ללא טסט מעידה על דאגתה הרבה לתינוק ורצונה לקחת אותו לטיפול רפואי בהקדם האפשרי, מה גם שהמתלוננת נסעה מרחק לא גדול (מאבו גוש עד למקום עבודתה בקסטל), ומשם נסעה עם המעביד שלה לבית החולים. אוסיף, כי ב"כ הנאשם הפנה גם לדבריה של המתלוננת, כי ילדיה הוצאו ממשמורתה בעבר, אך יש לשים לב, כי המתלוננת מסרה, שהילדים הוצאו מהבית לאחר שהיא התלוננה שבעלה הראשון מכה אותה. כך, נשאלה האם סיפרה על המכות למישהו, והשיבה: **"זה לא עוזר סיפרתי בפעם הראשונה ולקחו לי את הילדים מהרווחה"** (במוצג נ/2, ש' 21). מכאן, שכלל לא עולה, כי הילדים הוצאו ממשמורתה של המתלוננת בשל התנהגותה שלה.

41. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לדבריו של הנאשם, כי המתלוננת לחצה על הבטן של התינוק **"כדי להוציא גזים והייתה מכופפת לו את הרגל ולוחצת לו בזמן שהוא עושה צרכים. אני אמרתי לה שזה לא טוב, זה לא הגיוני, שהיא תשבור את הרגל"** (בע' 50 ש' 17-19). הוא טען, כי תיאור זה של התנועות שביצעה המתלוננת בתינוק מתיישב עם הסברו של המומחה כיצד נגרמו השברים. ברם, אין בידי לקבל טענה זו ואפנה שוב להסברו של המומחה, כי השברים נגרמים כ**"שאוחזים תינוק מתחת לבית השחי או בזרועות, ומטלטלים אותו אחורה וקדימה"** (בע' 45 ש' 14-17). כן מקובלים עלי דבריו של המומחה, כי השברים שנמצאו אצל התינוק לא יכולים להיווצר תוך כדי החלפת חיתול או משהות ממושכת בסל-קל (אשר לדבריו, עלולה לגרום לנזקים אך לא לשברים) (בש' 16 וש' 20).

סוף דבר

42. אשר על כן, אני קובע, כי הנאשם הכה את המתלוננת במספר הזדמנויות (סטר לה והכה אותה בגב), חבל בפניו של התינוק וגרם לשני שברים ברגלו. לפיכך, אני מרשיע את הנאשם בביצוע שתי עבירות של חבלה חמורה בבן משפחה, לפי סעיפים 333 ו-335(א) לחוק ועבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(א)(2) לחוק.

ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.